

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Jany Komínkové v právní věci **žalobce: O. J.**, bytem x, *zastoupeného JUDr. Radkem Bechyně, advokátem, se sídlem Kolín, Legerova 148*, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 5. 2015, č. j. DSH/5450/15,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 5. 2015, č. j. DSH/5450/15 (*dále jen „napadené rozhodnutí“*), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Klatovy, odboru dopravy (*dále jen „prvostupňový správní orgán“*) ze dne 17. 3. 2015, č. j. OD/3349/15/Ka (*dále jen „prvostupňové rozhodnutí“*), jímž byly zamítnuty námitky žalobce proti provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče (žalobce) a potvrzen provedení záznam podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „zákon o silničním provozu“*).

2. Usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 2. 9. 2015, č. j. 57 A 82/2015 - 67, nebyl žalobě přiznán ve smyslu § 73 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (*dále jen s. ř. s.*) odkladný účinek.

II. Důvody žaloby

3. Žalobce předně uvedl, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, když podal v zákonné lhůtě odvolání s vyjádřením, že jej do deseti pracovních dnů doplní o konkrétní odvolací důvody a o vady shledané ve vydaném rozhodnutí, a správní orgán jej nevyzval k doplnění podaného odvolání, jak je ustálenou praxí správních orgánů ve shodných či obdobných věcech. V tomto dal žalobci za pravdu i odvolací správní orgán, který takto vadný spisový materiál vrátil prvostupňovému správnímu orgánu k doplnění odůvodnění těchto odvolacích důvodů. Prvostupňový správní orgán se tak věci nezabýval dostatečně a nevzal v potaz veškeré důkazy, které byly součástí spisového materiálu.

4. Žalobce v žalobě nejprve konstatoval, že žalovaný nereflektoval odvolací důvody, nezabýval se jednotlivými důkazními prostředky, které byly součástí spisového materiálu, některé důkazy upřednostnil jednostranně v neprospěch odvolatele. Zcela ignoroval rozhodování jiných odvolacích správních orgánů ve věcech shodných a významně tak narušil právní jistotu žalobce. Žalobce byl zkrácen na právech, která mu příslušejí, resp. postupem správního orgánu, takovým způsobem, že to mělo za následek nezákonné rozhodnutí. Svoji argumentaci žalobce následně konkretizoval v níže uvedených žalobních bodech.

5. Odvolací správní orgán se dle žalobce naprosto nezabýval předloženými důkazními prostředky. Přílohou doplněného odvolání bylo rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, vydané ve shodné věci, tedy ve věci odvolání proti rozhodnutí o námitkách proti provedenému záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Z rozhodnutí bylo zcela zřejmé, že je běžnou praxí odvolacího správního orgánu posuzovat i jednotlivé podklady (rozhodnutí v blokových řízeních) z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče. Z rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje jednoznačně vyplývá, že se odvolací orgán zabýval kvalitou provedení jednotlivých rozhodnutí (v blokových řízeních) a také, že jednotlivá rozhodnutí (v blokových řízeních) po posouzení označil za nezpůsobilá pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Z dalších rozhodnutí totožného odvolacího správního orgánu (Krajský úřad Moravskoslezského kraje) ve věcech shodných či obdobných, např. rozhodnutí ze dne 22. 10. 2014, č. j. MSK 126113/2014, či ze dne 12. 11. 2014, č. j. MSK 121761/2014, vyplývá ustálenost práce odvolacího správního orgánu, a to hlavně ve skutečnosti, že odvolací správní orgán se zabývá způsobilostí jednotlivých rozhodnutí, na základě nichž jsou zaznamenávány body, což činí zejména na základě podaného odvolání, kdy odvolatel provedení takového posouzení požaduje a na možnou nezpůsobilost podkladů ve svém odvolání upozorňuje. Obdobný postup vyplývá i z rozhodnutí Městského úřadu Písek ze dne 19. 1. 2015, č. j. MUPI/2014/34902/CH-nám.BH/3, kdy daný správní orgán odmazal dva konkrétní záznamy z bodového hodnocení, které byly učiněny na základě nezpůsobilých podkladů. V té souvislosti žalobce odkazoval na

zásadu legitimního očekávání vyplývající ze správního řádu, podle níž by správní orgány měly ve věcech se shodnými či obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně. Tato zásada se de iure týkala sice vždy jednoho konkrétního správního orgánu, měla by však platit i v případě orgánů veřejné moci, jakými jsou krajské úřady, kterých existuje na území České republiky pouze třináct. Ačkoliv v českém právním systému neexistuje zvykové právo (*precedens*) užívání zásady legitimacy jej de facto zavádí. Pokud tedy jeden správní orgán rozhoduje výše popsaným způsobem, není dle žalobce přiléhavé, aby totožný správní orgán pouze v jiné místní působnosti rozhodoval a postupoval zcela odlišně. Tím by byla jednoznačně dotčena rovnost účastníků před zákonem, kdy tato rovnost by byla narušována pouze na základě místní příslušnosti k danému správnímu orgánu.

6. Žalobce uvedl, že v odvolání napadal jednotlivé podklady jako nezpůsobilé pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče, a žalovaný k tomu uvedl, že tyto posuzovat nemohl, byť je praxe jiná, jak je výše uvedeno. Jediné důkazy, které žalovaný posuzoval, byla oznámení od věcně příslušných oddělení policie, kterými byla oznamována skutečnost, že žalobce měl spáchat přestupek, který s ním byl projednán, a bylo vydáno rozhodnutí v blokovém řízení. Dle žalobce nemohlo být takovéto oznámení dostatečným důkazem a muselo být vždy porovnáno s předmětným rozhodnutím, kterého se týkalo, a to tak, aby mohla být vyloučena možná chyba lidského faktoru či možná zvláště orgánu veřejné moci. Žalobce uvedl, že respektuje názor správního orgánu, že rozhodnutí vydávaná v blokovém řízení a blokové řízení samotné jsou velmi specifickým druhem řízení. Toto konstatování však nemohlo omluvit nedostatky příslušných rozhodnutí z pohledu požadavků zákonem na ně kladených. Příkladem jsou přiložená rozhodnutí v blokových řízeních série HG/2014 číslo bloku G 1498901 a série GF/2013 číslo bloku F 0832677, která nesplňovala dle rozsudku Nejvyššího správního soudu dostatečnou individualizaci skutku pro rozhodnutí, a rozhodnutí v blokovém řízení série FC/2013 číslo bloku C 1404971, ze kterého je zřejmé, že byly dodrženy veškeré zákonem stanovené požadavky. Z uvedených rozhodnutí je patrné, že i přes specifickou daného řízení lze rozhodnutí vydat v souladu se všemi zákonem kladenými požadavky, a to tak, aby bylo zcela zřejmé, o jaký přestupek se mělo jednat, kdy a kde mělo k jeho spáchání dojít, dle jakého ustanovení zákona byl přestupek kvalifikován a jaká zákonem stanovená povinnost měla být porušena. Z rozhodnutí by měly být patrné údaje o osobě přestupce, místu a době spáchání přestupku, mělo by být zcela jasné, čeho se měl přestupce dopustit a jakou povinnost stanovenou zákonem svým jednáním porušil. Argument, že přestupce svým podpisem dal souhlas s tímto druhem projednání a správností takového rozhodnutí tak, jak uvedl žalovaný, byl dle žalobce naprosto nesprávný. Nebylo možné, aby za správnost rozhodnutí vydaného správním orgánem odpovídal přestupce, po kterém není možné požadovat takovou znalost práva, aby mohl správnost rozhodnutí posoudit a na případnou nesprávnost upozornit a žádat její nápravu. V takovém případě pozbývá smyslu existence jakýchkoli orgánů veřejné moci. Podklad není způsobilý zejména v následujících případech: 1) Pokud z rozhodnutí nebylo patrné, jakého jednání se měl přestupce dopustit, kdy v případě překročení nejvyšší povolené rychlosti, rozhodně přestupkové jednání nevyplývalo z popisu „*rychlost, R, RJ, rychlost v obci (mimo obec)*“, kdy jednoznačným porušením povinnosti bylo pouze překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci (mimo obec) s uvedením, že mělo být porušeno ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, který stanovil „*v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km.h-1, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová*

vozidla, nejvýše 80 km.h-1", či ustanovení § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, podle něhož „řidič motorového vozidla o maximální přípustné hmotnosti nepřevyšující 3 500 kg a autobusu smí jet mimo obec rychlostí nejvýše 90 km.h-1; na dálnici a silnici pro motorová vozidla rychlostí nejvýše 130 km.h-1. Řidič jiného motorového vozidla smí jet rychlostí nejvýše 80 km.h-1.", v případě překročení rychlosti stanovené obecnou úpravou, či případně porušení ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, podle něhož „řídít se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace." v případě překročení nejvyšší povolené rychlosti stanovené místní úpravou. 2) Dále v případě porušení povinnosti nedržet za jízdy v ruce či jinak manipulovat s telefonním přístrojem nebyl rozhodně dostatečným popisem přestupku formát „telefonování za jízdy aj.", kdy zákonem stanovenou povinností řidiče je být za jízdy připoután bezpečnostním pásem dle § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., který stanovil, že řidič za jízdy nesmí: „při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení“ Z vydaného rozhodnutí muselo být tedy zřejmé, že přestupce porušil tuto povinnost za jízdy a dopustil se jí jako řidič motorového vozidla a tedy, že pouze netelefonoval např. se sadou hands-free. 3) Z rozhodnutí dále muselo být naprosto zřejmé, kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít, aby bylo možno vyloučit, že přestupek se stal mimo pozemní komunikaci a přestupce měl být případně trestán dle zákona o přestupcích a nikoli dle zákona o silničním provozu. 4) Údaje v rozhodnutí by měly být uvedeny čitelně, srozumitelně a přehledně tak, aby rozhodnutí mohlo být vůbec přezkoumáno. Pokud byly údaje uvedené v rozhodnutí nečitelné, není možné na základě takového rozhodnutí evidovat body v bodovém hodnocení řidiče, neboť z rozhodnutí nebyly zřejmé okolnosti daného přestupku. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, čj. 4 As 127/2014 - 39 vyplývá, že pro způsobilost rozhodnutí postačuje jistá zkratkovitost při popisu přestupkového jednání, ovšem byla v tomto rozsudku přesně vymezena. Z daného rozsudku však vyplývá, že bylo třeba takového podkladu posuzovat individuálně a nebylo možné popis skutku v rozhodnutí paušalizovat. Z rozsudku též vyplývá, že správní orgán by se jednotlivými podklady měl zabývat tak, aby případně mohl vyloučit nicotnost či nezpůsobilost.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Žalovaný nejprve popsal průběh správního řízení a zrekapituloval obsah žalobcova odvolání proti rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu o námitkách. K žalobě samé žalovaný uvedl, že má za to, že se ve svém rozhodnutí ke všem odvolacím důvodům podrobně vyjádřil, a to v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu. K žalobcem uváděnému rozhodnutím Krajského úřadu Moravskoslezského kraje uvedl, že toto rozhodnutí řešilo určitý specifický případ konkrétního řidiče a nebylo závazné pro rozhodování jiných správních orgánů. Jak již žalovaný uvedl v napadeném rozhodnutí pokutové bloky, jejichž ověřené kopie jsou součástí spisové materie, obsahují veškeré náležitosti pro to, aby mohly na jejich podkladě být zaznamenány body do bodového hodnocení řidiče. Ve spisové materii se nacházejí pokutové bloky, které správní orgán I. stupně vyžádal ke všem přestupkům, kterými byla dosažena hranice 12 bodů v evidenci řidiče. Pokutové bloky, které žalobce v žalobě uvedl (jejich série a čísla) součástí spisu nebyly, přestože zde byly shromážděny všechny pokutové bloky, které žalobce namítal. K použité

zkratce „R“ jako označení přestupku rychlosti žalovaný uvedl, že v případech těchto pokutových bloků bylo vždy z celkového kontextu zcela zřejmé, že se jedná o přestupek překročení rychlosti, jelikož zkratka „R“ byla doplněna údaji o stanovené a překročené rychlosti a výsledné rychlosti po odečtu. Dále bylo uvedeno zákonné označení přestupku. Skutečnost, že se v tomto případě jednalo o překročení rychlosti, byla zcela jednoznačná a nezaměnitelná s žádným jiným přestupkovým jednáním, které by žalobce případně spáchal. K této problematice žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012-20 (dostupný na www.nssoud.cz). Dle žalovaného žalobce ani v odvolání ani v žalobě neuvedl konkrétní důvody, v čem přesně spatřoval nesprávnost některého z pokutových bloků, přičemž žalobcem označené pokutové bloky se ve spisové dokumentaci nenacházejí. Dále žalovaný nesouhlasil s názorem žalobce, že považuje za nesprávný argument, že žalobce svým podpisem stvrdil souhlas s provedeným blokovým řízením. Uvedl k tomuto, že bez podpisu žalobce by blokové řízení vůbec neproběhlo, jelikož podpis přestupce je nedílnou součástí pokutového bloku a okamžik podpisu pokutového bloku obviněným z přestupku je zároveň okamžikem vydání rozhodnutí v blokovém řízení a okamžikem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Tímto podpisem stvrzoval žalobce svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení. Žalovaný na základě výše uvedeného trval na tom, že shromážděné pokutové bloky obsahovaly všechny náležitosti pro to, aby na základě nich mohl být zaznamenán příslušný počet bodů do registru řidičů.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Z čeho soud vycházel

8. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s.ř.s.“*) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. O věci samé rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný s tím vyslovili souhlas.

9. Žaloba není důvodná.

Skutkový základ věci

10. Písemností ze dne 2. 2. 2015 prvostupňový správní orgán oznámil žalobci dosažení 12 bodů v registru řidičů a vyzval žalobce k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění. Tato písemnost byla žalobci doručena dne 5. 2. 2015. Proti záznamu bodů podal žalobce podáním ze dne 6. 2. 2015 doručeným prvostupňovému správnímu orgánu dne 9. 2. 2015 námitku proti provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče, kde sdělil, že připravuje podnět k zahájení přezkumného řízení.

11. Usnesením ze dne 25. 2. 2015, doručeným 5. 3. 2015, byla žalobci v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu stanovena lhůta pěti pracovních dnů od doručení usnesení k seznámení se s podklady pro rozhodnutí. Písemností doručenou prvostupňovému správnímu orgánu dne 12. 3. 2015 žádal žalobce o přerušení řízení podle § 64 správního řádu s tím, že podklady pro rozhodnutí nejsou kompletní, a žádal o přerušení řízení na dobu 100 dnů, do doby dořešení podaných podnětů k přezkumnému řízení, tedy na dobu nezbytně nutnou k vyřešení předběžných otázek.

12. Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 17. 3. 2015, č. j. OD/3349/15/Ka, byla pod bodem I. výroku zamítnuta žádost žalobce ze dne 12. 3. 2015 o přerušení řízení a pod bodem II. výroku byly podle § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu zamítnuty námitky ze dne 9. 2. 2015 proti provedení záznamu bodu a provedený záznam byl potvrzen.

13. Prvostupňový správní orgán uvedl v odůvodnění svého rozhodnutí přehled přestupků (odpovídajících výpisu z bodového hodnocení řidiče), na jejichž základě dosáhl žalobce maximální hranice 12 bodů.

14. Dne 9. 4. 2015 podal žalobce blanketní odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, v němž uvedl, že do 10 pracovních dnů jej doplní o konkrétní vytýkané vady. Prvostupňový správní orgán vyzval žalobce k odstranění vad odvolání výzvou ze dne 10. 4. 2015, která byla žalobci doručena dne 18. 4. 2015, a zároveň mu k tomu stanovil lhůtu v délce 5 dnů. Dne 23. 4. 2015 bylo prvostupňovému správnímu orgánu doručeno doplněné odvolání žalobce.

Právní hodnocení

15. Podle § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu *řidiči motorového vozidla, kterému byla příslušným orgánem uložena sankce za přestupek, sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, nebo mu byl uložen kázeňský trest za jednání mající znaky přestupku anebo mu byl soudem uložen trest za trestný čin, a přestupek, jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, jednání mající znaky přestupku anebo trestný čin, spáchal jednáním zařazeným do bodového hodnocení, se zaznamená v registru řidičů stanovený počet bodů.*

16. Podle § 123b odst. 2 zákona o silničním provozu *záznam v registru řidičů provede příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností ke dni uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení nebo ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o uložení sankce za přestupek, rozhodnutí o uložení sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, rozhodnutí o uložení kázeňského trestu za jednání mající znaky přestupku anebo rozhodnutí, kterým se ukládá trest za trestný čin, a to nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne, kdy mu bylo doručeno a) oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení, b) rozhodnutí o uložení sankce za přestupek, rozhodnutí o uložení sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise anebo rozhodnutí o uložení kázeňského trestu za jednání mající znaky přestupku, nebo c) rozhodnutí, kterým byl uložen trest za*

trestný čin. Podle § 123c odst. 1 ZSP příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností zaznamenává řidičem dosažený počet bodů pouze do celkového počtu 12 bodů.

17. Žalobce předně namítá, že žalovaný neprovedl přezkum rozhodnutí, na jejichž základě došlo k záznamu bodů, když tímto postupem žalovaný nerespektoval ustálenou rozhodovací činnosti Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, kterou žalobce demonstruje v několika rozhodnutích, která jím byla soudu předložena. K tomu soud uvádí, že je jistě žádoucí, aby rozhodovací praxe správních orgánů v jednotlivých krajích nebyla příliš rozdílná. Tento požadavek na respektování ustálené rozhodovací praxe je ostatně obsažen i v ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu, *podle kterého správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem, aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.* V daném případě však žalobce žádným způsobem neprokázal, že několik rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, o něž v žalobě opírá svoji argumentaci, skutečně představuje ustálenou rozhodovací praxi správních orgánů v obdobných případech (což ostatně Krajský úřad Plzeňského kraje rozporuje). Na základě předložených rozhodnutí rovněž není možné bez dalšího určit, zda se jedná o skutkově shodné nebo podobné případy. Žalobce totiž soudu bez dalšího předložil pouze samotná rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje. Avšak jenom z takových rozhodnutí soud nedokáže tuto záležitost posoudit. K tomu by byla třeba důkladná znalost spisového materiálu, kterou zdejší soud nemá.

18. Pokud se jedná o otázku přezkumu rozhodnutí, na jejichž základě došlo k záznamu bodů, je třeba uvést, že závaznost takového rozhodnutí pro správní orgány vyplývá z ustanovení § 73 odst. 2 správního řádu, podle kterého *je pravomocné rozhodnutí správního orgánu závazné nejen pro účastníky, nýbrž také pro všechny správní orgány*, a z ustanovení 57 odst. 1 písm. c) správního řádu, podle kterého *si správní orgán nemůže učinit úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt a kdo za něj odpovídá.* Správní orgán v souladu s pravomocným rozhodnutím, bylo-li jím sankcionováno jednání zařazené do bodového hodnocení, zaznamená podle ustanovení § 123b odst. 1 ZSP v registru řidičů stanovený počet bodů. Podle § 123f odst. 1 ZSP *nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námítky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu.* Je-li pro správní orgán závazným rozhodnutí o tom, zda byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt a kdo za něj odpovídá, je předmětem jeho činnosti posouzení, zda byla uložena sankce za jednání zařazené do bodového hodnocení, a zaznamenání tomuto jednání odpovídajícího počtu bodů. Správní orgán se nemůže v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů zabývat ničím jiným, než zda zde je příslušné pravomocné rozhodnutí, zda jím byla uložena sankce za jednání zařazené do bodového hodnocení a zda do registru řidičů byl zaznamenán správný počet bodů. Správní orgán není oprávněn přezkoumávat zákonnost pravomocných rozhodnutí příslušných orgánů o tom, že byl spáchán přestupek či jemu odpovídající delikt nebo že byl spáchán trestný čin, neboť je těmito rozhodnutími zcela vázán. Přezkum zákonnosti těchto rozhodnutí se může díť pouze a jen v rámci řízení, v nichž byly vydány. Nevyužije-li účastník řízení řádných opravných prostředků, v případě blokového řízení se jich dokonce o své vůli vzdá, či v řízení o mimořádných opravných prostředcích

nedojde k odstranění pravomocného rozhodnutí, nelze se námitkami nezákonnosti těchto rozhodnutí zabývat teprve v řízení o námitkách podle § 123f ZSP.

19. Soud se rovněž neztotožnil s tvrzením žalobce ohledně nezpůsobilosti podkladových rozhodnutí pro záznam bodů. Předně obsah spisového materiálu jednoznačně vylučuje pravdivost závěru žalobce o tom, že jedinými důkazy, které žalovaný posuzoval, byla oznámení od věcně příslušných oddělení policie, kterými byla oznamována skutečnost, že žalobce měl spáchat přestupek, který s ním byl projednán, a bylo vydáno rozhodnutí v blokovém řízení. Podle žalobce nemohlo být takovéto oznámení dostatečným důkazem a muselo být vždy porovnáno s předmětným rozhodnutím, kterého se týkalo, a to tak, aby mohla být vyloučena možná chyba lidského faktoru či možná zvláště orgánu veřejné moci. K tomu soud uvádí, že je v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedeno, že byly body zaznamenány nejprve na základě oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení. Z prvostupňového rozhodnutí, napadeného rozhodnutí i z obsahu správního spisu je pak zřejmé, že správní orgány v řízení o námitkách proti záznamu bodů nevycházely toliko z oznámení o spáchání přestupků, ale měly k dispozici ověřené kopie jednotlivých pokutových bloků, které porovnály s oznámeními o uložení pokuty v blokovém řízení a s údaji uvedenými v evidenci a zcela správně zjistily, že spolu údaje tam uvedené korespondují.

20. Jestliže žalobce následně obecně napadá obsahové nedostatky pokutových bloků (aniž by je jakýmkoliv bližším způsobem konkretizoval ve vztahu k projednávanému případu), soud k tomu rovněž v obecné rovině uvádí, že na pokutovém bloku jsou omezené možnosti pro vyjádření příslušných skutečností. Podle § 85 odst. 4 věty druhé zákona o přestupcích se na pokutových blocích vyznačí, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena. Přiměřeně pak nutno aplikovat § 77 přestupkového zákona o výroku rozhodnutí, avšak nelze odhlédnout od toho, že se nejedná o klasické rozhodnutí, ale o blok (byť soudní praxe posunula jeho vnímání také jako rozhodnutí, ovšem rozhodnutí *sui generis*). Na to pak navazuje rozsáhlá judikatura Nejvyššího správního soudu, z níž soud považuje za významné citovat z rozsudku ze dne 4. 9. 2012, čj. 7 As 94/2012-20, na který zcela správně odkazuje ve svém vyjádření žalovaný. V předmětném rozsudku je mj. konstatováno toto: „(...) *S rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Proto postačuje uvedení přestupkového jednání zkratkami „jízda bez použití BP“ nebo „pásky“, jsou-li tyto zkratky doplněny odkazem na ustanovení zákona o přestupcích, ve kterém je přestupek specifikován, a na ustanovení zákona o silničním provozu, které přestupce porušil.“. Citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu nelze interpretovat jinak, než že v některých případech se dovodí srozumitelnost informací uvedených na pokutovém bloku i s určitým výkladem, třeba použitím obvyklých zkratk apod. Ostatně, hlavním kritériem pro posouzení toho, zda konkrétní jednání je v pořádku nebo ne, je to, zda skutečně jsou skutek a jeho právní kvalifikace popsány tak, aby byly srozumitelné a odlišitelné od jiných skutků. Soud je*

přesvědčen, že na úrovni žalobcovy argumentace nelze správnímu orgánu vytknout žádné pochybení. Lze dodat, že určitá srozumitelnost vyplývá i z toho, že bloky byly žalobcem podepsány, tedy žalobce zřejmě věděl, co podepisuje, a v okamžiku, kdy tak činil, mu to bylo dostatečně srozumitelné. Soud by se mohl pustit do podrobnější analýzy jednotlivých bloků teprve tehdy, kdyby jednotlivé vady byly konkretizovány i ve vztahu k jednotlivým blokům. To ale žalobce neučinil. Je-li žalobní námitka pojmána tak obecně, jak tomu v žalobě je, pak by soud mohl přihlédnout jenom ke zjevným vadám, které by v jednotlivých blocích nastaly. Zabývat se však podrobněji každým z nich za situace, kdy vady nebyly konkretizovány k žádnému z nich, by bylo již nežádoucím domýšlením žalobních bodů soudem, pro což není opora ani v zákoně, ani v judikatuře správních soudů.

21. Soud se neztotožnil ani s námitkou žalobce spočívající na tvrzení, že v rámci správního řízení došlo k porušení žalobcova práva na spravedlivý proces. Toto porušení žalobce dovozuje ze skutečnosti, že prvostupňový správní orgán jej nevyzval k doplnění jím podaného blanketního odvolání. K této námitce může soud toliko uvést, že obsah spisového materiálu vylučuje důvodnost této námítky. Předně je třeba uvést, že prvostupňový správní orgán vyzval žalobce k odstranění vad odvolání výzvou ze dne 10. 4. 2015, která byla žalobci doručena dne 18. 4. 2015. Na předmětnou výzvu žalobce reagoval dne 23. 4. 2015, kdy prvostupňovému správnímu orgánu doručil doplněné odvolání. Žalobce žádným způsobem nevyjevil důvody, které by obsah spisového materiálu či postup prvostupňového správního orgánu jakýmkoliv způsobem konkrétně zpochybňovaly.

Závěr

22. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

V. Náklady řízení

23. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal.

P o u č e n í : **Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.**
(§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

V Plzni dne 27. května 2016

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lenka Kovandová